

Júlia

Világszerte Nr. 1

Alison Roberts

Tűzijáték – csak neked!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Alison Roberts, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 658. eredeti címe: *The Wedding Planner and the CEO (Harlequin Mills & Boon, Romance)*

• Magyarra fordította: *Scheer Katalin*

Nyomtatásban megjelent: *a JÚLIA 658. számában, 2018*

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-429-5

• Kép: *Harlequin Books S.A.*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: *1122 Budapest, Városmajor u. 11.*

• Felelős kiadó: *dr. Bayer József*

• Főszerkesztő: *Vaskó Beatrix*

• Telefon: *+36-1-488-5569*; e-mail-cím: *harpercollins@harpercollins.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Azt mondja, nincs semmi esélyem?

A recepciósnő udvariasan mosolygott, de ellentmondást nem tűrően megrázta a fejét. Nem igazán értette, miért makacskodik a vele szemben álló fiatal nő. Talán nagyothall? Vagy ennyire nehéz a felfogása? Egyszerűen lehetetlen, amit kér.

Penelope az ajkába harapott. Feleslegesen tette meg ezt az időrabló utat Londonba? Egy csomó fontos megbeszélést mondott le ezért a találkozóért, és most kiderül, hogy nem volt semmi értelme?

– Nem beszélhetnék mégis valakivel? – próbálkozott még egyszer.

Tapasztalatból tudta, hogy sokkal nehezebb nemet mondani, ha az ügyfél ott áll velünk szemben.

A recepciósnő mosolya egyre kényszeredettebbé vált, és a hangja is arról árulkodott, hogy kezdi elveszíteni a türelmét.

– Nem lenne semmi értelme – mondta fojtott hangon. – Keressen fel egy kisebb céget, ők talán ilyen rövid határidővel is tudnak vállalni megbízást. Az ilyen nagyszabású tűzijátékokat, mint amilyeneket az *Ezerfényű éjszaka* cég rendez, hónapokkal előre le kell foglalni.

– De nekem sajnos csak egy hetem van a felkészülésre – felelte Penelope ingerülten.

Kezdett elege lenni ebből a felfuvalkodott nőszemélyből.

– A menyasszony világsztár. Ismeri a *Paraarák* című sorozatot?

A recepciósnő az eddiginél is nagyobb gyanakvással mérte végig Penelopét. A *Paraarák* elviselhetetlen, hisztis menyasszonyokról szólt, akik elég gyakran jöttek ki a sodrukából. Lehet, hogy ez a nő is követni fogja a példájukat? Igyekezett barátságosabb hangnemet megütni.

– Megértem, hogy nehéz helyzetben van, de sajnos nem tudok segíteni. Azt javaslom, hogy legközelebb online egyeztessen időpontot valamelyik üzletkötőnkkel, akivel meg tudja beszélni a részleteket.

– Nem üzletkötővel, hanem magával a cégvezetővel szeretnék beszélni. A főnökével, ha úgy tetszik.

Penelope kihúzta magát, hogy még határozottabbnak tűnjön. Most jól jött az a plusz tíz centiméter, amit az egyébként szörnyen kényelmetlen magas sarkújának köszönhetett.

– Ralph Edwardszel? – húzta fel a szemöldökét a recepciósnő hitetlenkedve. – Mr. Edwards egy nemzetközi pirotechnikai vállalkozás vezetője, többek között az ő cége bonyolítja a július 4-i tűzijátékot a Brooklyn hídnál New Yorkban, vagy az újévi tűzijátékot Sydney-ben. Kétlem, hogy időt tudna szakítani önre, hölgyem.

– Miért ne tudna? – harsant egy öblös férfihang Penelope háta mögött.

A férfi felbukkanása döbbenetes hatással volt a recepciósnőre. A szája tátva maradt, és minden vér kiszaladt az arcából. Penelope kíváncsian fordult hátra, hogy lássa, ki váltotta ki a nőből ezt a heves reakciót. Kissé kócos, fekete hajú férfit pillantott meg kopott farmerben és – Penelope alig hitt a szemének – cowboycsizmában! Ki lehet ez? Az egyik üzletkötő?

– A hölgy... nem kért időpontot – dadogta a recepciósnő. – Egy... esküvőre szeretne tűzijátékot rendelni.

A férfi most Penelopéra emelte a tekintetét. A lányönkéntelenül is végigsimított a miniszoknyáján, holott egyetlen redő sem volt rajta, majd egy nem létező tincset simított ki a homlokából.

– Gratulálok! – mondta a férfi a kellemesen rekedtes, mély baritonján.

– Mégis mihez? – nézett rá Penelope értetlenül.

– Az esküvőjéhez.

– Á! Nem én megyek férjhez, hanem az egyik ügyfelem. Rendezvényszervezéssel foglalkozom.

Penelope arra gondolt, hogy a saját esküvője még igencsak messze van. Eddig ugyanis nem sikerült összeakadnia álmai pasijával. Ami nem is csoda, tekintve, hogy halvány elképzelése sincs róla, milyen lenne az a férfi, akivel le tudná élni az életét. Ehhez először azt kellene kiderítenie,

hogy ő maga kicsoda, és mire képes. Pillanatnyilag egyetlen cél lebegett a szeme előtt: a sikeres karrier. Független akart lenni, a saját útját akarta járni. És ha jobban belegondolt, éppen most tette meg az első lépést ebbe az irányba. Ez az esküvő sokat lendíthet a karrierjén, márpedig ehhez szüksége van a tűzijátékra.

– Értem – bólintott a férfi. – Akkor a legjobb helyen jár. Biztos vagyok benne, hogy Melissa a segítségére lesz.

Melissa idegesen köhécselni kezdett.

– A hölgy jövő szombatra szeretne tűzijátékot rendelni, Mr. Edwards.

Mr. Edwards? A nemzetközi hírű vállalat vezérigazgatója kopott farmerben és cowboycsizmában jár dolgozni?! Penelope határozottan túlóltözöttnek tűnt mellette. Pedig éppen azért csípte ki magát ennyire, hogy sikerrel járjon. Most pedig itt volt a lehetőség a cégvezető meggyőzésére.

– De természetesen megadom a hölgynek azoknak a cégeknek a listáját, akikhez fordulhat.

– Nem akarok másik céghez menni – vágott közbe Penelope a kelleténél talán egy kicsit hevesebben. – Nekem a legjobbra van szükségem, márpedig állítólag maguk a legjobbak. Vagy tévedek?

– Természetesen nem téved – bólintott a férfi, és alig láthatóan megremegett a szája széle.

Penelope összeráncolta a homlokát. Mr. Edwards láthatóan jól szórakozott rajta. Sötét szemében vidám szikrák villantak.

El lehetne veszni a tekintetében, futott át a lány fején a gondolat teljesen váratlanul. Még a szíve is hevesebben kezdett verni.

Órület! Legjobb lesz, ha vesz egy mély levegőt, és támadásba lendül.

– Úgy tudom, hogy önök kifejezetten nagyszabású tűzijátékokra specializálódtak. De szilveszter vagy július 4. csak egyszer van egy évben, úgyhogy nincs sok alkalmuk megashow-k kivitelezésére. Márpedig én éppen egy nagy felhajtással járó celebesküvőt szervezek, amelynek a sajtóban is komoly visszhangja lesz. Óriási szívességet tennének nekem, de maguk is jól járnának az ingyenreklámmal. Igazi nyertes-nyertes helyzet, ha úgy vesszük.

A férfi felvonta a szemöldökét. Penelope nem tudta eldönteni, mit gondol róla. Túlságosan rámenősnek találja, vagy le van nyűgözve az üzleti képességeitől?

Melissa ismét krákogni kezdett.

– Mr. Edwards, az elnökségi ülés tizenöt perc múlva kezdődik.

– Adjon nekem tíz percet, Mr. Edwards – szólta közbe a lány. – Többre nincs is szükségem. Kérem!

A lány Diana hercegnőre emlékeztette. Tökéletes ruha, kifogástalan frizura, diszkrét smink, csak a szemszín nem egyezik. A lánynak barna szeme van – no és meglehetősen határozott fellépése.

Rafe elhessegette a gondolatot. A vele szemben álló lány tipikus karrierista nőnek tűnt. Bármibe lefogadta volna, hogy az elegáns bőrmappája jogilag kifogástalan szerződésekkel és a tennivalók kilométer hosszú listájával van tele. Az ilyen nőket általában messziről elkerülte, nem is értette, most miért tett kivételt, és miért invitálta be a lányt az irodájába. Talán azért, hogy megleckéztesse Melissát, amiért nem bánik elég udvariasan az ügyfelekkel? Vagy inkább az hatott rá, mennyire megdöbben a lány, amikor a feltételezett esküvőjéhez gratulált?

Ami azt illeti, ő maga is hasonlóképpen reagálna, ha valaki azt feltételezné róla, hogy családot akar alapítani. Ha egyáltalán valaha is ilyesmire adja a fejét, az nem mostanában lesz. Ez a nő viszont olyan típusnak tűnt, aki már most pontosan tudja, hogy fogják hívni a leendő gyermekeit. Rafe lopva a lány bal kezére nézett, de nem látott rajta jegygyűrűt. Persze manapság ez már nem jelent semmit.

Vagy talán azért adott neki esélyt, mert kiérezte a hangjából a kétségbeesést? Úgy tűnt, hogy ő, pontosabban az *Ezerfényű éjszaka* a lány utolsó reménysége.

Rafe kinyitotta az irodája ajtaját a lány előtt.

– Foglaljon helyet! – mutatott a kárpitozott garnitúrára az üvegfal előtt, ahonnan pazar kilátás nyílt a wimbledoni golfpályára.

Penelopét azonban annyira lenyűgözte a különös tárgy a tágas szoba közepén, hogy észre sem

vette a férfi udvarias gesztusát. Közelebb lépett a gránittalapzaton álló, kettévágott, fényesre polírozott fémcilinderhez, amelyet lángnyelvek nyaldostak. Rafe elégedetten konstataálta, mekkora hatással van a lányra a műalkotás, amelyet mellesleg ő maga tervezett.

– Ms. ...

– Collins. Penelope Collins – mutatkozott be a lány.

– Rafe Edwards – szorította meg a kezét a férfi. – Talán üljünk le.

Rafe az egyik fotel karfájának támaszkodott, Penelope pedig a vele szemben álló kanapé szélére telepedett le összezárt lábakkal.

Nagyon csinos nő, gondolta Rafe, de miért húzogatja folyton a szoknyáját? Kacérságból? Vagy zavarában?

– Szóval két celeb esküvőjét szervezi?

Penelope bólintott.

– Mond magának valamit az a név, hogy Clarissa Bingham?

– Sosem hallottam róla.

– Egy valóságshow szereplőjeként vált híressé, most pedig hozzámegy Blake Summershöz, a futballsztarhoz.

– Róla már hallottam.

– Az esküvő komoly társasági esemény lesz, több mint hatszáz vendéggel. Nagy szerencsénk van a helyszínnel, Loxbury Hall-lal...

– Ismerem a helyet, nem kell bemutatnia – szólt közbe a férfi.

Penelope csodálkozva pislogott rá. Loxbury álmos kisváros valahol Dél-Angliában, amelynek egyetlen nevezetességét, a XVIII. századi kastélyt sem igen ismeri senki a környékbelieken kívül.

Rafe látta, mennyire meglepődött a lány, de úgy gondolta, nem tartozik neki semmilyen magyarázattal.

– Valószínűleg Blake és Clarissa esküvője lesz az utolsó ilyen jellegű rendezvény Loxbury Hallban – folytatta Penelope. – Nemsokára gazdát cserél a birtok, és nem lehet tudni, hogy az új tulajdonosnak mik a szándékai.

– Értem – bólogatott Rafe, de a gondolatai máshol jártak.

Penelope Collins nem volt kimondottan az esete, de szőke hajával és makulátlan bőrével tagadhatatlanul vonzó nő volt. Ha kék a szeme, akár klasszikus szépségnek is lehetett volna nevezni, bár épp ez a szokatlan kombináció – szőke haj, meleg barna szem, ráadásnak pedig aranybarna bőr – tette igazán különlegessé. A férfi becslése szerint az életveszélyes magas sarkú nélkül nem lehetett több százhatvan centinél. Törekeny volt, és elegáns, még ha nem is voltak rajta méregdrága holmik. Rafe arra tippelt, hogy a kedvenc itala valószínűleg a száraz martini olívbogyóval. Vagy inkább a gin-tonik.

– Ne haragudjon – szedte össze magát a férfi. – Mit is mondott az imént?

– Hogy Loxbury Hall tökéletes díszletként szolgálhatna a tűzijátékhoz. A bálteremnek hatalmas, tóra néző terasza van. És persze a sajtó képviselői is jelen lesznek, többek között egy nagyon ismert magazin is képviselteti magát. El tudom intézni, hogy név szerint is megemlítsék a cégét.

– Igazán kedves, de a megashow-inknak és a speciális filmes effektjeinknek köszönhetően meglehetősen ismertek vagyunk. Azt tanácsolom, hogy forduljon egy kisebb céghez, amelyik kifejezetten esküvőkre és születésnap partikra specializálódott.

– Az nekem nem elég – vágott közbe Penelope hevesen. – A lehető leglátványosabb, legprofibb tűzijátékra van szükségem.

Rafe elgondolkodva vizslatta a lányt. Olyan volt, mint ő pályakezdő korában. Semmi más nem érdekelt, csak hogy feljusson a csúcsra. Hogy ehhez mennyi munkára és kitartásra van szükség, Rafe nagyon jól tudta a saját tapasztalatából.

– Ez az első nagyszabású megbízatása, Ms. Collins?

– Nem vagyok kezdő, Mr. Edwards – felelte a lány fülig vörösödve. – Több éve vezetek egy nem túl nagy, de sikeres cateringvállalkozást. Az viszont tény, hogy rendezvényszervezéssel nem régóta foglalkozunk.

– Magyarán, ez az esküvő lesz az első nagyrendezvénye.

Penelope nem igazán tudta, mire akar kilyukadni a férfi.

– Eddig minden simán ment, nagyon jól haladunk. Az esküvői ceremónia és a fogadás előkészületei lezárultak, a dekorációt, a cateringet és a műsort is megszerveztük. Clarissa tökéletesen elégedett a menyasszonyi ruhájával, a sajtó el van ragadtatva a helyszíntől, a bálra pedig sikerült leszerződtenünk a környék legjobb zenekarát, a Diversiont. Róluk biztosan ön is hallott már.

Rafe-nek egy pillanatra elakadt a lélegzete. Egy kicsit sok volt a véletlenekből. Mégis mi történik itt?

– Mint mondtam, minden a legnagyobb rendben zajlott egészen ma reggelig, amikor is Clarissa azzal állt elő, hogy tűzijátékkal szeretné lezárni a bált. Amikor emlékeztettem rá, hogy ilyen rövid határidővel valószínűleg egyetlen komoly cég sem vállalja a megbízást, enyhén szólva kiborult.

Rafe-nek nem kellett bemutatni a nehéz kuncaftokat. Nagyon jól tudta, mekkora hűhót képesek csapni egyesek, ha nem kapják meg, amit akarnak. Úgy látszik, Ms. Collins máris kifogott egyet, pedig még csak az első nagyobb rendezvényénél tart. Nem csoda, hogy olyan izgatott. Rafe figyelmét nem kerülte el, hogy a lány hangja, még ha alig hallgatóan is, de megremegett. Valószínűleg sebezhetőbb volt, mint amilyennek mutatta magát. A férfit megindította a lány ügyesen leplezett kétségbeesése, ugyanakkor azonnal megszólalt benne a vészcsengő.

– Clarissa sírógörcsöt kapott, és azzal fenyegetett, hogy lefújja az egész esküvőt – folytatta a lány bizonytalanul. – Megígértem neki, hogy mindent megteszek az ügy érdekében.

– Majd fogta magát, és besétált az ország legtekintélyesebb tűzijáték-rendező cégéhez. Maga aztán nem kispályás, ezt el kell ismernem.

– Tisztában vagyok vele, hogy lehetetlen, amit kérek, Mr. Edwards. De legalább elmondhatom a megbízóimnak, hogy mindent megpróbáltam. Esetleg tud ajánlani valakit, aki elvállalná a munkát? Persze magas színvonalon. Nem szeretném lejártni magam.

Rafe nem válaszolt rögtön. Nagyon jól ismerte a konkurenciát, tudta, hogy egyetlen komoly cég sem vállal megbízást ilyen rövid határidővel.

– Van valami elképzelése arról, mivel jár egy tisztességes tűzijáték előkészítése, Ms. Collins?

A lány az ajkába harapva megrázta a fejét. Rafe eltűnődött rajta, mennyire őszinte ez a gyerekes gesztus. Így akarja megpuhítani őt? Vagy tényleg egy ijedt kislány rejlik a kemény üzletasszony máza alatt?

– Először is meg kell egyeznünk az ügyféllel a tűzijáték költségvetéséről, témájáról és hosszúságáról, ami általában nem szokott sikerülni egyetlen tárgyalás alatt.

– A pénz ebben az esetben nem számít.

– Biztos benne? Percenként több mint ezer fontos költségről beszélünk.

– Egészen biztos – bólintott Penelope határozottan.

Meggyőzőnek tűnt, de azért Rafe figyelmét nem kerülte el, hogy egy pillanatra megbicsaklott a hangja.

– Hogy a tűzijáték alatt milyen zene szóljon, azt az ügyfél dönti el, nekünk azonban össze kell hangolnunk a zenei kíséretet a látvánnyal. Úgy kell megvágunk a kísézőzenét, hogy pontosan illeszkedjen a különböző effektek ritmusához.

Annak idején Rafe mindezt egyedül hozta össze, pedig néha még egy hete sem volt a felkészülésre. Sok-sok álmatlan éjszakájába került, de megérte. Enélkül sosem jutott volna el oda, ahol most tart.

– Ki kell választanunk és be kell szerezniük a kívánt rakétákat. Térképet kell készítenünk a helyszínről, amelyen feltüntetjük azokat a pontokat, ahonnan fellőjük a rakétákat. Közben tekintettel kell lennünk a biztonsági előírásokra, például arra, hogy a közönségnek minimum száz méterre kell lennie a kilövési pontoktól. Be kell szerezniük a szükséges engedélyeket az illetékes hatóságtól. Végül pedig még egyszer alaposan át kell vizsgálnunk mindent, hogy biztosak legyünk benne, minden a helyén van, és a különböző effektek a megfelelő időben fognak felvillanni.

Penelope csüggedten hallgatott.

– Tényleg fogalmam sem volt róla, hogyan működik mindez – emelkedett fel végül a kanapéről.